

Bílá lilie hodná Ježíšovy zahrady

PETR JANŠTA

V čem nám dnes může být inspirací někdo, kdo je poslušný? Poslušnost se přece dnes nenosí, každý ať si dělá, co chce, být poslušný spoutává naši svobodu, poslušnost patří maximálně dětem, a i to je dnes napadáno a zpochybňováno.

Zdroje:
kath.net
img.signaly.cz
catholica.cz

A přitom (Kristus) „navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.“ (Flp 2,8) Náš vzor, náš Pán, náš Bůh byl poslušný... Je tedy pro nás velkou výzvou být poslušný i tehdy, když se nám zrovna moc nechce. Je přece tolik poslušných kněží, kteří zrovna nechtějí odcházet z farnosti, kde se jim líbí, a přesto jdou. Nerozhodují se někdy jen podle sebe, podle toho, co chci já? Dokážu hledat Boží vůli v každé situaci?

Blahoslavená Pina Suriano (1915–1950) se vyznačovala zejména poslušností k Bohu i k rodičům a obrovskou

touhou po čistotě. Přestože se nestala řeholnicí, složila 29. dubna 1932, tedy ve věku 17 let, v kostelíku Dcer milosrdenství Kříže v Partinico (Sicílie) slib čistoty. Její rodiče jí sice neustále hledali nápadníky, o nichž nikdy jako krásná žena neměla nouzi, přesto byla plně přesvědčena o správné volbě své životní dráhy. Do svého deníku si tehdy napsala: „V tento slavný den, můj Ježíši, chci se ještě více spojit s Tebou a slibuji Ti, že zůstanu co nejčistější a nejucudnější, abych byla bílou lilií hodnou Tvé zahrady.“

Giuseppina (zkráceně Pina) Suriano se narodila 18. 2. 1915 v městě Partinico na Sicílii v rodině rolníků. Obzvláště vnímavá byla od svého útlého dětství pro náboženského ducha, který prostupoval celou rodinou. V sedmi letech přijala první svaté přijímání a brzy nato se stala členkou Katolické akce (KA). Tato organizace, která měla v tehdejší době velké množství členů, pomáhala ve farnosti se všemi potřebami a problémy. Asi největší a neaktivnější dosud existující katolickou akcí je právě její italská odnož Azione Cattolica (AC). Zároveň se u Piny projevovala mimořádná zbožnost a sama se

snažila ještě jako dítě vést ostatní ke svatosti. Od roku 1939 do roku 1948 působila jako předsedkyně sekce mladých dívek v Katolické akci. V roce 1948 založila Sdružení dcer Panny Marie, jejíž předsedkyní byla až do své smrti. Základem Pinina apoštolátu byla modlitba, obět', mše svatá, svaté přijímání a denní meditace.

Pina moc toužila stát se řeholnicí, ale nechtěla si svoje přání prosadit přes vůli rodičů. Ačkoliv do kláštera nevstoupila, našla svou cestu jako animátorka mládeže. Když tedy tato stále ještě mladá žena poznala, že se musí řeholního života vzdát, chtěla dát Ježíši poslední důkaz své nesmírné lásky k němu. 30. března 1948 se spolu se třemi družkami nabídla Kristu jako dobrovolná obět' za posvěcení kněží. Ve stejný rok onemocněla revmatickou artritidou, jež způsobila srdeční vadu. Bůh její obět' přijal – Pina zemřela na infarkt 19. května 1950 ve věku 35 let. Blahořečena byla papežem Janem Pavlem II. při jeho setkání s mládeží v italském Loretu

5. září 2004. Svatý otec tehdy mládeži řekl: „Největší dar, který můžete dát církvi a světu, je vaše svatost.“

Foto: jojjik - Adobe stock

Hřích, který Bůh nemůže nebo nechce odpustit?

OTEC BEDŘICH HORÁK

Možná se vám stalo, že jste se „do krve“ pohádali s nějakým kamarádem nebo že jste mu udělali něco, co on považoval za hroznou věc a v rozčílení vám řekl: „To ti nikdy neodpustím.“ Samozřejmě, pokud nejste z oceli nebo opravdu zlí a cyničtí, tak vás to opravdu mrzelo. Jak jste si pak oddechli, když jste zjistili, že ten kamarád to nemyslel tak vážně a že se s vámi zase stýká, i když vy sami si dáváte pozor, abyste ho něčím „nenamíchlí“, abyste se nedopustili podobné chyby jako předtím. Jsou ale lidé, kteří nedovedou odpustit a nemluví s osobou, která jim, domněle nebo skutečně, ublížila anebo jí při každé příležitosti připomínají to špatné jednání.

Takoví jsme my lidé. Ale co Bůh, o kterém říkáme, že je laskavý a milosrdný, který rád odpouští? Že by snad existoval nějaký hřích, nějaký zlý čin, který by on neodpustil? Zdá se to málo pravděpodobné, ale Ježíš o takovém případě hovoří: „Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ (Mk 3,28-30) Co to je, to rouhání, hřích proti Duchu Svatému? Naštěstí pro lepší pochopení nemusíme chodit daleko.

Význam toho výroku nám může přiblížit situace, ve které Ježíš říká tyto věty. Je

to poté, co Ježíše obviní učitelé Zákona, že je posedlý Belzebubem a vyhání zlé duchy pomocí vládce zlých duchů. V Matoušově evangeliu toto obvinění navazuje přímo na uzdravení posedlého slepého a němého (Mt 12,22). Marek nám vysvětluje, že právě tvrzení učitelů Zákona o Ježíšově posedlosti a vyhánění zlých duchů pomocí jejich vládce je, nebo může být, takovým neodpustitelným hříchem. Ježíšovo jednání, jeho hlásání Božího království je totiž od počátku provázeno působením Ducha Svatého. Rouhání proti Duchu Svatému je tedy zásadním zneuctěním, urážkou působení Božího Ducha. Je to převrácení dobra a zla, tvrdší postoj vydávání dobra za zlo (a také naopak).

Katolická nauka jde trochu nad rámec evangelní zprávy (ale i k tomu, jak věříme, vede církev právě Duch Svatý) a popisuje tento hřích jako dobrovolné odmítání Božího milosrdenství prostřednictvím lítosti. To znamená, že takový člověk nechce za žádnou cenu uznat, že jednal špatně, považuje

to za cosi dobrého a v žádném případě se nechce změnit k lepšímu a napravit to, co svým jednáním pokazil. Je příliš pyšný na to, aby žádal Boží milosrdenství.

Boží milosrdenství je sice nezměrné, ale peklo i tak existuje a z již zmíněné nauky můžeme vyvodit, že se do pekla dostane prakticky jen ten, kdo se provínuje tímto hříchem. Záměrně užívám sloveso, které vyjadřuje opakovaný a stále trvajícím stav, protože jakmile se tento postoj změní, a takový hříšník třeba i nepatrně vyjádří lítost a touhu s tím něco dělat, tento hřích pomíjí, neboli stává se odpustitelným. Ale člověk má šanci k této změně a tedy i k odpuštění hříchu jen do té doby, než jej Bůh povolá z tohoto života na věčnost.

Pokud člověk setrvá ve stavu zatvrzelosti (tedy ve stavu, kdy je hřích neodpustitelný) až do posledního rozhodnutí v okamžiku smrti, zůstane ve stavu věčného zavržení (tedy pekla). Bůh naprosto respektuje svobodu člověka, a pokud se člověk dobrovolně a s plným vědomím takto rozhodne, Bůh

to rozhodnutí přijme, i když, lidsky řečeno, z toho bude smutný.

Máme prosit Ducha Svatého, abychom se nechali vést jeho vnuknutími, abychom, když se dopustíme hříchu, byli schopni lítosti a odhodláni k nápravě. Abychom tak byli připraveni na hodinu smrti a byli schopni přijmout zvláště tehdy nabízené Boží milosrdenství a mohli se dostat do společenství vyvolených, kteří Boha navěky mohou chválit.

Foto: dolphyn, oilly - Adobe stock